

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Конто пошт. шашн. 143.322
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не повертаються

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 450 зод.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голандії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словащині 80 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зод.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕННЯ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІН.
СТРАШІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИПРИНКА
20 сот.

22. січня.

Цілих довгих століть, мало що не тисячеліття треба було на те, щоб матір городів українських, столиця Володимирів і Ярослава, Київ, що витала і побідоносного Богдана, стала 22. січня 1918 р. знов столицею, тим разом новою столицею Першої Нації Української.

Які важкі, які криваві, які невольні муки довелося за той час пережити Землі Українській і синам її! Які полчища не доплатили, які хижі сусіди не ловили, не знущалися, не саджали на палі, не вишали юних синів і доньок, того найніжнішого квіту, золотою пшеницею дорослої і небесною блакиттю сповитої Батьківщини нашої. Не раз згарило, не два замірало в серце, столиця держави великої — Київ. Золотоверхий, старезний, вагітний споминами про подвиги, болі, руїну, стомлений неволею Київ.

Ожив він і відродився в цілій величч, розкрив і видихнув із досвітів історії нашої емблему самостійності, великодержавний символ України, Володимирів тризуб, що по вис в просторах фірмamentу українського, що засяв золотокрівавою загравною над усею землею українською, що запалив душі мільйонів посівом діла, великого, найкращого, найвідповідальнішого і найпочеснішого діла — діла переродження раба в свідомого господаря Землі, оборонця Батьківщини, борця за волю, власну волю, і в творця Першої Нації Української.

Гей, зістрілювали добрі приятелі й сусіди цей символ великодержавний з фірмamentу нашого! Розпикався він, кривавився, гартувався доки не став якором державного корабля українського, що застряг глибоко в Дніпрових водах, що прикріпився одним зубом старезних підвалин св. Софії в Києві, а другим вглибився в підвалини королівських хоромів Данила і фундаментів фортеці Льва Галицького.

За рік, знов 22. січня 1919 р. дромала вся Земля Українська від радості непомірної! Це в Києві лучилися з матірним пнем всі праотці волости українські. Повіки лучилися, відновляли, витягали з старих глибокої клейнод предциний, клейнод соборності української, уважали немирущість нації, безперервність традиції, суцільність духа, завершували діло виволодженя.

Ці великі, переломові хвилі поза нами. — Минули! Десять літ ділять нас від одної, а дев'ять від другої. Та вони тільки в часі минули, щоб стати згаданими датами на скрижалях історії української.

Але в нас живуть вони перманентно. Вони нас пройняли наскрізь, брешуть безупинно в нашому організмі, як складова частина нашої крові і наших м'язів, діють і запліднюють усім найкращим наш мозок і різьблять нашу душу. Ідемо вперед наповнені чаром тих історичних актів з їх категоричними імперативами, що вселялися в нас органічно. Ідемо без уніти.

Всі українські діти до української школи! Хто мінє свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

БАЛЬ ТЕХНІКІВ

дня 14. лютого 1928 р. в саях „НАРОДНОГО ДОМУ“,
весь дохід на будову дому українських техніків.

У виборчих хащах.

Львів, 20 січ. 1928.

В польському таборі у зв'язку з виборами повний хаос. В боротьбі з „партиїцтвом“ урядові чинники намножили безліч нових партій або відновили „старі“, вже давніше покинчені до життя дефензивою або польськими партійними організаціями, як нпр. українська, білоруська і жидівська хлібоїдщина.

Та не краще представляється виборча ситуація і серед непольських народів, як територіальних, так і атериторіально-діаспорних. Злаваляся, що українські партії виступають до виборів у двох суцільних бльоках, завершуючи суцільно-політичний процес поділу на два табори: національно-демократичний і інтернаціонально-олігархічний, процес, що під впливом внутрішніх і зовнішніх впливів уже віддавна відбувається в нашому громадянстві. Представником першого табору є Українське Національно-Демократичне Об'єднання, репрезентантом другого — Сель-Роб. На ділі вийшло зовсім інакше. Через впертість доктринерства і мабуть мандатого переборщені надії соціалістів-радикалів не вдалося створити одного національного фронту. Так само розвареними стають і вибори наші інтернаціоналісти.

Український національний виборчий бльоку обмежується до Українського Нац.-Демократичного Об'єднання і Сел. Союзу та волинських безпартійців і то коштом Об'єднання, яке пішло на далекойдучі уступки своїм контрагентам на Волині. Цей бльоку з технічних причин входить у склад загального виборчого бльоку непольських народів. Інтернаціональні партії: офіційний Сель-Роб, Сель-Роб-Лівія і Комун. Партія Зах. України йдуть до виборів окремо. Чи існує між ними тихе порозуміння і як далеко воно розтягається, — важко сказати. Невідомо також, з якими польськими й жидівськими спорідненими партіями і групами (як ППС-Лівія, НРХ, Поалей-Сіон-Лівія і Бунд) на українській національній території вони будуть кооперувати.

По середині між цими двома таборами бачимо соціалістів-радикалів, українську соц. групу „Вперіт“, українську партію праці та групу безпартійних б. посла С. Підгірського. Всі ці партії й групи йдуть до виборів самостійно, допомагаючи собі взаємно порозуміннями місцевого характеру. Ця „середня класа“ партій і груп є найбільш різномодна і найменше природна — як соціально, так і орієнтаційно-політично. Деякі з них приступаючи до виборів, а фактично маючи тільки мінімальні або й не маючи жодних виглядів, розбивають українських голосів приносячи тільки користь нашому національно-політичному противнику.

Поза цими трьома таборами маємо ще два: підставний польський і підставний російський. До першого

II.

належить галицький УНС й волинське Українське Господарське Об'єднання; до другого „Русская аграрная партія“ Л. Черкавського. Посереднього польського, зга. російського типу партіями є радикальна лівіця д-ра Трильовського, група „Української Ниви“ і „Русское Нар. Об'єднання“, що в Галичині виступає під фірмою „Русск-ой Нар. Організації“. Коли до того додати ще всякі „православні“ і дикі кандидатури, то будемо мати справжні хащі, через які важко буде передертися українському виборцеві, особливо в околицях менше освідлених. Дивлячись на це страшне поле бою, а радше побоєвище, зі смутком доводиться сказати: „Доборолась Україна до самого краю“.

Відносини серед білорусинів характеризували ми перед кількома днями. Тут для повноти картини пригадаємо тільки, що білоруський національний бльоку, який складається зі Сел. Союзу Єремича, христ. демократії о. Станкевича і православної демократії Богдановича (яка не признає польської автокефалії прав. церкви), входить в склад бльоку непольських народів.

Інтернаціональний табір серед білорусів заступлений бльоком під фірмою „Білоруського Роб.-Сел. Об'єднання“, в якого склад входять всякі відмінні б. „Білоруської Громади“. Тільки правіча б. „Білоруської Громади“ з б. сен. Власовим на чолі і білоруські ес-ери йдуть до виборів самостійно.

Білоруські хлібоїди виступають у двох групах: „самостійно“ аналогічно до галицького УНС-а йде група д-ра Павлюкевича, а спільно з польськими партіями „Радик. білоруська народна партія“ Умястовського. Поза цими бльоками і партіями є ще всякі групи, як Міткевича або Ковша.

Жиди йдуть до виборів щонайменше чотирма групами. До першої належать сіоністи б. Конгресівки і північно-східних „кресів“ (Волині, Холмщини і Зах. Білоруси), мізрахісти і гітахдутьві. Ця група входить в склад бльоку непольських народів. Самостійно, але наставлені прихильно до існуючого уряду й його режиму, йдуть до виборів сіоністи Сх. Галичини і окремо сіоністи Зах. Галичини. Своєю проурядовою постановою вони схиляються до „жидівського національного бльоку“, який творять ортодокси Кіршбравна, фолькісти Прилуцького і найрізномодніші господарсько-купецькі сфери. Соціально лівіцю у жидів репрезентує „Бунд“, який на „кресовому“ терені вхотитиме правдоподібно в локальні порозуміння з україн. і білор. інтернаціональними партіями. Крім того до виборів стає ще Поалей-Сіон (правіча й лівіця). Хлібоїдський табір серед жидів заступлений „кресовими“, головні галицькими ортодоксами та асиміляторами всяких відтінків (як: жиди-поляки, поляки-модисеві, жиди-польські то-що).

Ще найбільш суцільно виступають у виборах німці. Німецькі міщанські партії, німці католики й протестанти — входять в бльоку непольських народів. Німецькі соціалісти йдуть спільним бльоком з ППС.

Не менше партій і груп від українців і білорусів проявили буля в себе і литовці (на загальне число 100—150 тисяч населення), та в останній хвилі вони постановили проголосити виборчу абстиненцію повторюючи тактику з 1922 р. Ця постановка зберігла їх перед виборчим видовищем, гідним богів.

Так представляється виборча ситуація у непольських народів. Не краща вона і не гірша, як у поляків щодо чисельності партій, груп і гуртків. Але всетаки гірша остільки, що поляки є державною нацією, що вони такий „спорт“ і таке видовище ініціюють у себе в дома. До того ж вони більше зріжничковані, а тимсамим їхне розбиття має хоч який-такий підклад і деяке оправдання. Польське розбиття яскраво виступає лише на польській коринній території, а зате на „кресах“ (східних і західних) йдуть досить жваві консолідаційні змагання з одночасним підсилюванням розвалу серед „національних меншостей“. Вкінці конструкція воевідських бльоку на „кресах“ і поведінка адміністрації є того рода, щоб здобути якнайбільше „меншостевих“ голосів чи то при допомозі підставних „самостійних“ партій, чи втягнених до „бльоку співпраці з урядом“, чи польських класових і демагогічних партій чи вкінці рахуючи на розбиття українців і білорусів усімакими партійними новотворами.

Гірше представляється справа серед атериторіальних народів: жидів і німців, головні перших, а найгірше серед територіальних: українців і білорусів. Тут маємо справжню вавилонську партійну вежу, тут люди говорять різними мовами, запліднюючи вибір справжнього народнього представництва. А вже крайню хаотично представляється ситуація у нас, може ще гірше, як у білорусів. Бо ми маємо претенсії до політичного досвіду, виробленості, тоді як білоруси є політично дуже молодим народом. Важко, щоб якийсь просвітлений могло осягати наших заприсяжених партійників і „принципіалістів“. Єдина ще надія на вибори, на його здоровий інстинкт, на його ясність думки. Може він зуміє передертися через партійні хащі і постояти за національну єдність, за суцільність і відповідальність національне представництво.

Перед виборами.

Виборчий бльоку непольських народів.

Виборчий бльоку непольських народів є фактом довершеним. В дні 16—18. січня на вішевих нарадах представників непольських народів вирішено всі опірні питання та устатковано склад загальної лісти. На терені Сх. Галичини бльоку обмежується до Українського Нац.-Демократичного Об'єднання, нех підкреслює свій зв'язок з іншими непольськими народами тільки опіслям державною лістою. Комісія порозуміння з опозиційними до радикально-господарськими жидами віддала тому, що вони не зважали на відповідальність за твердості фактично віддала виборчий мововий офіційний білоруський бльоку.

візантий. Фактичний бачок в жидівській об-
чужується тільки до цивільних україн-
ських земель (Волині, Холмщини, Під-
ляштя і Польщі), як це було в р. 1922.
В той справі наступило так порозумін-
ня між місцевими організаціями Укра-
їнського Нац-Демокр. Об'єднання, Сел.
Союзом і безпартійними. На більшови-
йській фігурували жидівські канди-
дати на Волині на третьому місці, а на
Холмщині й Підляшші на другому, а на
першому. Вибірчий блок польських
жидів не має програмового значіння,
тільки технічне.

Політикою найближчих русів (мос-
калі і москвофіли), які виступають у ви-
борчій кампанії та лютувати, що в ос-
татній хвилі, невдоволений постановою бі-
лорусів (які не хотіли їм забезпечити
своїм коштом трьох мандатів з округу),
виступили повернути до виборчої аб-
стименції в 1922 р.

Більш недовольних народів сподіє-
ся здобути понад 60 мандатів, а того по-
раження припаде би українцям, а друга
половина (по 17 пр.) білорусам, жидам
і німцям.

Державна дикта більшовицьких
народів представилася ось так: 1) Д-р
Ім. Левинський (українець), 2) І. Грін-
ський (жид), 3) Ф. Бремлі (білорус), 4)
Ніколай (німець), 5) С. Хрущів (укра-
їнець), 6) І. Васильчук (українець), 7)
Гаванер (жид), 8) Гребен (німець), 9) М.
Рудницький-Левий (українець), 10) М.
Скрятинський (українець), 11) Д-р Ін-
дич (жид), 12) Косовський (українець).
Окремі на сподіваних 12 мандатів дер-
жавної дикти українцям призначено 6,
жидам 3, німцям 2 і білорусам 1.

В той сподіваний державний листі перше
місце займає німець Гасбах, а друге
українець В. Дедивенчик.

У зв'язку із завершенням блоку на-
ціональних народів голова УНДО-я в роз-
порядку представителем „Варш. Пресової
Інформації“ заявив, що на території Сх.
Галичини буде висушена однастильна
державна дикта як частина Бачоку не-
польських народів. Порозуміння з жи-
дівським не має, бо д-р Райх їде окремо, а
я. Гребенюв ані не довів до компромісу
щодо політичної сфери впливу, ані не роз-
почав власної акції. Аж ось до блоку
ввійшли шкільні елементи, настроєні
опозиційно до д-ра Райха, не має
для українців реального значіння. Ха-
рактер блоку є технічний. Метою його
оборонити перед колективістською ви-
борчої організації. На території Зах. Галичи-

ни теж не прийшло до порозуміння з
жидівським. А школа, бо таке порозуміння
було б вплив на користь і жидів і у-
країнців, які в Зах. Галичині розпоря-
джають понад 30 тисячами голосів. Ви-

борчі вигляди для українців в такі, що
на всій українській території всі укра-
їнські партії повинні здобути 53 ма-
ндати.

Наше самозаперечування.

1.

На статтю д. Панейка в різдвя-
ному числі „Діла“ під заг. „Наше
візантійство“ годі краще відповісти,
як статтю про „наше самозаперечу-
вання“. Не наше „візантійство“,
тільки те нещасне, просто трагічне
недоцінювання, відкидання, заперечу-
вання і навіть опльовування всього
„свогого“: своєї історії, своєї
влади, свого імені, своєї мови,
своєї релігії... в імені „чужих богів“
— оце скритий психічний рак, що
точить долю українського народу,
зачинаючи від його літописного:
„прийдіть і володійте нами“ (якщо
воно історично й не є правдиве, то
психологічно воно добре приду-
мане). І ось над причинами цієї бо-
лячки української психи варто б
пригадувати, щоб винести лік
для неї. З певністю ці причини ріж-
нородні, однак Візантія тут ніпри-
чому. А вже не відзначають само-
заперечуванням серби (і ще би!),
болгари, москалі — словянські на-
роди, що так само приймали христ.
віру з Візантії, як і ми, і стояли під
її культурним впливом.

Возьмім гротесковий примір: Не
знайдете ні одного народу, крім на-
шого, де була би ціла партія, що
кпить собі з своєї національної
назви, хочби вона й була другоряд-
на. Не знайдете ні одного поляка,
котрий глузував би собі з назви
„поляк“, мовляв, що поляків нема в
містах, тільки в полі... (поляк-той,
що мешкає в полі). А з назви „укра-
їнець“ ще й досі наші люди ана-
логічно глузують — і то поважно,
не для жарти! Правда, для тих люд-
ців нині „святий“ назва „русин“ чи
„руський“... Алеж годі забувати, що
за давньої Польщі були цілі плеади
в нашому народі, котрі кпили собі
з назви „русин“, як з чогось „хлоп-
ського“, і називали себе поляками.
Горе народови, що знелюбив своє

рідне! Він роздертий у своєму
внутрі, він — „не — він“, а незна-
тищо“.

З той то причини ми втрачаємо на-
шу шляху, тай досі, як нація, не мо-
жемо ствердити, прибрати поставу
замкненої в собі будови, але пробу-
ваємо в стані розкиненого будівля-
ного матеріалу, з котрого сусіди
„тягнуть“, що можуть... Чужим самі
даємо оружжя проти себе, бо хто
себе не шанує, того чужі тим менше
будуть шанувати.

Не думая тут розбирати причин
того нашого „самозаперечування“,
бо це вимагало би більшої розвідки.
Але бодай дещо треба навести —
для логічного зв'язку.

Безперечно найбільшим нашим
нещастям є, що ми не маємо своєї
державної традиції — і властиво ні-
коли її не мали. (Маю тут на думці
маси народу, а не книжників) Дер-
жава петрифікує психічну сторону
народу: його назву, його „вис-
шість“, його право до держави... А
державна традиція переказує це
своїм і чужим з покоління на по-
коління. І ось саме цього в нас нема!
Стара Русь, як держава, спершу
була зв'язана з чужими наїздниками
(варягами-росами), а потім то з ро-
дами, то навіть з особами (князями),
що панували. Ані наша національ-
ність, ані назва, ані релігія — отже
ніодно з суспільних, постійних я-
вищ — не були „державотворчими“
чинниками (з поляків було зовсім
інакше!).

Отже навіть в тім славним періоді
нашого народу не втворюлася
сильна традиція в масах нашого
народу.

А опісля, по упадку старої Русі,
наш нарід найшовся ще в куди не-
сприятливіших обставинах, в яких
судилося йому цілі довжезні віки
коротати аж до наших часів. Все,
що чуже, — панське, пануюче; а що
своє — „хлопське“, нижче... В такий

життєвий „школі“ трудно народови
навчитись „обожувати“ те, що своє.
До того ще доходить: наша при-
родна лагідність, добродушність
наш „мінімалізм“ у життєвих аспі-
раціях, наша „молодечість“...

Ми не мали ані релігійного, ані
культурного свого середньовіччя,
тому ми й молодші від Західної
Європи о ціле середньовіччя, яке
для Західної Європи було тин-
чим буйні, казандерські часи! Для
однини. Те, що д. Панейко називає
„візантійською мораллю“ на Вели-
кій Україні, це в дійсності була
„студентська мораль“, яка ще не
„попеклася й не дмухала“ навіть на
горяче; яка ще не має досвіду, що
„не так горячо їдять, як варять“.
Досвід — немала річ у житті. І сту-
дент і старший, зрілий чоловік мо-
жуть знати ті самі життєві правила,
як пр. „не лакомись, Грицю, на дур-
ницю“, а однак інакше реагувати.
муть на ці правила, бо досвід піддає
таким правдам сильнішу психоло-
гічну підбудову. На Заході видума-
ли соціалізм, але в Росії й на Укра-
їні „студентська натура“ інакше за-
реагувала на цю червоно-рожеву
„теорію“, аніж натура західного
європейця — натура досвідченого,
зрівноваженого пана „радика“.

Якщо українці й москалі не „єв-
ропейці“, то хіба тут шукати при-
чини. Стара, бл. п. Візантія тут ні-
причому.

II.

І чому д. Панейко займався саме
Візантією? Факт такий, що ми про
Візантію найменше знаємо — не
більше, як пр. про Персію, бо нас
ані в школах про неї не вчать, ані
в наших літературних творах Візан-
тія не виступає частіше, як нпр
Вавилон...

Засада „historia est magistra
vitae“ (історія є учителькою
життя) тільки тоді має реальне зна-
чіння, коли її віднести до своєї
власної, ще живої, історії, яка ділає

Величезний вибір **Новостин**
на **НАРНАВАЛ** поручає благодія
Фірма
АНТІМ УВЕРА
Львів — вул. Галицька 10.
Філії в Тернополі, Дрогобичі, Стрию.

М. ВОЗНЯК.

Іван Белей в зносінах із Олександром Кониським.

Послідню посилку (продовж. д. Жука) ми одержали,
спасибі!

Що до журналу, то хто знав, чи не постане він від
нового року. Щось люде показують дуже велику охоту.
Переважає думка, щоб спонукати Парт(ійсь)кого пере-
стати видавати „Зорю“, а намісність поставити журнал
в форматі книжковий в 8 аркушів місячно есептив в 4
змісично, коли-б оплачувати лиш одного чоловіка-впо-
рядчика (50 гульденів місячно), нікому за праці не пла-
тити, — то таке видавництво коштувало-б в рік 3000 зр.
Бумаг не мало! Але як-би тільки добра воля, — то якось
тило-би.

Але от ще новина. Вже постановлено видавати
Тернопільську газету поучаючо-белетристичну, для народу,
в форматі книжковий по 2 аркуші що 2 тижні. Редакто-
ром буде, здається, проф. Олександр Баранський. Ще
новин на певно не рішиться, — але всі на него налягають,
і, здається, піддається волі громадян. Як „Батьківщина“
проводить народ простий, сільський і міщанський в по-
літиці, — так нова часопись „Читальня“ має доповнити
„Батьківщину“, виконуючи народ морально і науково
(через поучення з писем святого, з історії, наук природ-
ничих, промислу, торгівлі і т. д. Буде також одна картка
посвячена гумористичній, арозумілій і доступній народови).

Журнали, журналісти лиш нам ще потрібні!
На тім випадку і кімчи мій іншій лист до Вас,
Високоповажаний Добродію, — а як вийде другий ар-
куш Вашої комедії і в його Вам буду пересилати, — знову
напишу дещо нового. Тепер же задоволю Вас всім доб-
ром, кляньюсь панні Елені і цілій Вашій Ви. Сем'ї
і остаю щирим та прихильним

Ів. Белей.

За лист подякував Кониський Белей 2-го
жовтня (20. IX.) зазначаючи, що Белей непо-
трібно тратив час на докладний рахунок. Хай
швидше кінчить друкувати комедію й подає її на
конкурс, коли ще не пізно. „Конкурс — писав
ви — для мене має дуже важне значіння. Я казав
Вам вже, що для мене не важна сама премія, а її
й не візьму, а повернете, куди самі знатимете;
для мене дуже важна моральна сторона конкур-
сова і ті добутки її, котрим я скористаю для
нашого діла тут. Так от уважайте на сю річ, яко
на громадську справу“. Коли-б удалося переве-
сти „Зорю“ на журнал, як гадав Белей, не треба
перемінювати її назви з огляду на цензуру. Ви-

слов'яв сподівання, що число передплатників на
„Діло“ й „Зорю“ зросте в Росії найближчого
року, бо „Одеський Вистник“ уже тричі дав
анонс на „Діло“ й „Зорю“ й ще дасть 13 разів,
а київська „Заря“ не згодилася дати ні разу. Ра-
дів усім серцем звістці, що в Тернополі виходи-
тиме часопис і висловлював бажання: „От коли-б
це буквоїнці зібратись у себе в Чернівцях на
свою Батьківщину“. Обіцяв дослати потрібні
портрети і повідомляв, що в Росії наробили ше-
лесту Площанський і Наумович. Крім журналу
доряджував узятись у Галичині за видавання
книжок для інтелігентних дітей, до чого зобо-
в'язане Товариство педагогічне, але в таких
книжках треба-б дбати про чистоту мови.

Найближчий лист Белей до Кониського по-
ходить із 26. листопада. Ось він:

У Львові 26. XI. 1884.

Високоповажаний Добродію!

„Нитка“ Ваша вже готова. Завтра рано бере пере-
плетку, а вже на неділю будуть у Львові
готові примірники. Рахунок вже разом з переплетом на-
діслав Вам Безднарський. „Нитка“ вийшла на 4 і піз ар-
друку (73 сторони). Єсть показка для читателів на Укра-
їні, є і ті похвали, що Ви казали на листі. Я підписався
яко накладчик. Ціну поставив я 30 к. (в Австрії б було
значити крейцари, а в Росії копійки). Небагом вишло
2 примірники в „Управління по дѣлам печати“.

Всі посилки Ваші одержав. Велике Вам, Добродію,
спасибі! На всю Україну Ви найбільш нас допомагаєте!
Не беріть нам за це, коли часами дещо залежу, — се
вже діється з крайньої konieczности. Часопись наша мала
объем, не що дни виходить, а як ще дучить ся
часом одна сторона істератів, — то вже я нема де з фе-
летоном подітись. А значайні рубрики мусять мати своє
місце. Помалу, на скільки змога, містимо.

„Нитку“ візьме наш театр до гри і до конкурсу.
Другу Вашу драматичну штуку Партицький — казав мені
вчора — буде друкувати.

Горюхенко — як Ви вже запевне довідалися з „Діла“
— має друкуватись в „Руско-українській Бібліотеці“,
котру почав видавати молодий наш кандидат адвок-
ський Евгений Олесницький.

Матеріал до „Зорі“ я одержав. Ф(ранк)а нема
у Львові. Сими днями з Вікна приїде, де у Федоровича
пробував і і ці місяці, працюючи над монографією его
батька. Повернувши до Львова, знову почне робити при-
„Діло“.

Малюнки з натури „Поміж народом“ дуже гарні —
ті, що досі їх в руках маємо. Киячате, Добродію, при-
шляхні хвили і прислайте, — ми вже десь наауруємо.
Цікаве-б для нас було також продовження заміток Укра-
їни в позові по Галичині.

З присланих на мої руки фотографій Ваших я від-
дурчив адресатам — окрім Луківців. Перешлю йому
найближшою оказією до Болехова.

Оногдаси „Nowa Reforma“ (краківська) напечатала
дописи в Київ, в котрій дуже негарно відзначалося про
Володимира Антоновича. Між інчим закладає йому, що
він то дав почин до збирання підписів на адресу для
ректора київського університету... Чи се Ляхи тільки
мстяться на Антоновича за „renegatstvo“ — як они ка-
жуть?

Наші „святотурці“ тепер піднесли лоб до горі, бо
з Росії дістали „денги“ на ратоване банку. А було вже
дуже круто коло них. Починає на ново йти демора-
лізація... Чи не можна-б з відси до „Зарі“ київської напи-
сати кореспонденцію про заодіяства наших „общерус-
сів“ в банку, — щоб Росіяне знали, кому вони дали
гроші. Банк аїсть багатий, але хоч би аїть найбільше, —
то все таки, коли остане таким, як досі, — дістане в дол,
бо не має вже у людей довіри ані за шеляг. В загаль-
„Зарі“ адалась-би дуже кореспонденція з Львова, —
матеріалу єсть багато дуже цікавого, який у нас не можна
оголошувати... І я піднявсь-би в загальнім інтересі по-
сылати й такі кореспонденції, — так що-ж, коли „Заря“
не соліла, хотіла-б, щоб кореспондент навіть точної
видатки платив з своєї кишені, а гроші сама горне, як
лопатою. Ще коли то була газета українська, — то чо-
ловік посліди адалав-би, а для московської — за багату
було-б пожертвований... В київській „Зарі“ єсть моя конто
на кількадесть (ну нехай і на двайцять кіляка) рублів з
кореспонденції. Міні з Редакції писали, що пришлють
ба, вже й рік минув, а не прислають, значить, лишні про-
пало! Але-ж коли ще був при „Зарі“ д. Борисов, при-
слали мені по році за дописи з процесу Ольги Грабар кіль-
кадесть рублів — і я ними заплатив один номер „Свѣта“.
Отож я собі так думаю: для мене, яко для особи, не-
хай-би і пропадало, але коли я призначу ті гроші на ви-
дане одного томка „Руско-української Бібліотеки“, —
то не повинно пропасти, треба зажадати. Але міні дуже
маркотно писати до „Зарі“ в тім ділі, — і я так близько
як рік не згадував їм про те, махнув рукою (хоч маю
право упоминатись, бо, як кажу, Борисов а потім якийсь
другий добродію з редакції „Зарі“ писали в імені ре-
дакції до мене, щоб я слав кореспонденції. Коли-б Ви,
Добродію, могли, зіштовпівшись коли з редактором, нага-
дати йому про мою претенсію в якій декартній формі, —
то може бути, що прислав-би мені гроші, а тоді, кажу,
благю — один томик „Руско-української Бібліотеки“.
Коли-ж Вам некаво про те згадувати, — то анішто, —
нехай пропаде!

При случаю напишіть, Добродію, як пендур рос-
сійська обходиться за посліди місяці з „Ділом“, чи бо-
гато маже і що?

Задоволь Вас, Добродію, і Вашу Достойну Сім'ю
всім добром і остаю щиро-прихильним

Ів. Белей.
(Продовження буде)

анжека, частина призначена для сіл є за малю.

Але приймим, що проект проф. Стефановича викональний. Приймим, що розмір коштів буде складати різню 20.000 доларів або й більше на будівлю гімназії Р. Шк. Народних Домів, автором, соціаліст і т. д. Але дещо часу ще минає, поки наші установи проект не розглянуть і спонсорують, поки не містять і селам знайдуться збирачі, поки слово стане ділом. Проект в першу чергу відноситься до будови української гімназії в Чорткові, але годі на самий проект розсилати чеків всім селам, кооперативам, Н. Торговцям і т. п. Член Комітету будови могли би дещо сказати про те, як наше громадянство, що навіть користало з гімназії, посилаючи до неї свої діти, палко займаючи збірками на діти, як наші свідомі і не біди громадяни приносили датки на будову. Зрештою, це можна побачити, не-

До речі слід подати, хто складав датки на суму зборів 2.000 доларів. Громадянин Чорткова (урядники, учні, підурядники, мішани) зложили 12—13 пр., Союз Українок 10 пр., священики 2,5 пр., релігійні збори — по селам, переважно збори збори. Але не в доларах сирава! Може але про те, щоб діти поїхали на добрий шлях і збудувати гімназію. Коли проект проф. Стефановича передискутується і ніхто адієсуються, а подаю від Комітету будови проект зборів, який можна негайно переводити в діло. Мій план остільки великий, що опирається головню на б. професорів і б. учених гімназії та їх батьках т. є рахує на моральну помічність, що працювали, або побирали освіту в наших гімназіях.

В Чортківській гімназії (основаній 1911 р.) працювало 30 професорів, які тепер працюють в гімназіях Р. Шк. або в державних по всіх більших містах Галичини; деякі працюють в корінній Польщі. Кожен з них намагає несприятливим умови праці через брак будинку і кожний з них повинен не лише причинитись даткою до будови, але заснувати в місті маленький комітет для зборки датків між громадянством. Приймим, що кожний комітет збору 100 зод. — це дасть 3.000 зод. Як в яким місті є більше б. професорів з Чорткова, то повинні свої діти передати знакомим професорам і в інших містах і попросити їх оснувати комітет і збирати датки.

Гімназія в Чорткові дала освіту соткам молоді обох полів. Цеж поки що одна гімназія на п'ять повітів; найближчі українські гімназії в Станіславові і Тернополі. Б. учених гімназії покладати майже в усіх сіл, чортківського, кошицького, заліщицького, бориславського, а в частині й в бучацького повіту. Хай кожний б. учених дасть сам якийсь даток і переведе збірку на діти в свої чи містечку. Союз Українок по селам повинні нагадати, що 25—30 пр. молоді — це учених і повинні зайнятися організацією зборів між жіноцтвом і збирати місячно від усіх жінок села по 10—20 сот. Священники, учителі, свідомі селяни, що посилали або посилюють свої діти до гімназії, повинні заснувати по всіх селам комітети зборів і переводити місячні збори по 10—20 сот. від особи.

Висно. Ординаріат у Станіславові може багато допомогти в організації зборів. Якоб Епископ Ординаріат поручив всім парохам раз в місяць переводити збірку на будову гімназії і збирати від особи 10—20 сот, то збірка в селам п'ятих повітів, в яких є найменше 300 сіл, по 20 зод. з сел дасть би 6.000 зод., місячно, різно 72.000 зод. І так недовго мають будувати церкву в Чорткові, а без помічності широких кругів громадянства це не будова властива.

В Галичині є 10 гімназій і 5 семінаріє Р. Шк.; сума молоді кругло 2.800. Головна Управа повинна поручити об'язком, щоб по всіх середніх школах молоді складала по 20 сот. місячно на будову одної гімназії. Точно переведе збірку при помічності господарів класів місячно 600 зод., різно 3.600. Так само можна збирати в державних гімназіях та школах СС. Василівців.

Кооперативні повіти, а яких рекрутується молоді гімназії, повинні при покладі на них зобов'язувати від 20—100 зод. на будову гімназії. Релігійний Союз повинен доглядати неї уважно, бо в минулому ш. році Комітет будови від-

сеїх кооператива черги, повіту дістав 4.23 дол.

Отже в мій план, як збудувати гімназію Р. Шк. Він обдуманий поки що для будови гімназії в Чорткові, але його можна використати до будови гімназій в інших містах. План опирається на масах, а першій мірі тих, що користають і користатимуться з гімназії. Ледви чи 12.000 інтелігентів зложити на чеків по 10 зод., але по селам під проводом і заохоту священиків чи свідомих селян можна збирати по 20 сот. на діти. Комітет видає діти і радо їх висилає на бажаючі (адреса: Українська Гімн.). Та річ у тому, щоб вони завжди були і всім на них відбувалися збори.

Висно. Спростую ще замітки проф. Ст. про стан будинку. В гімназії після перебудови є лише по дві класи перехідні т. є такі, що мають спільний вихід. Філія гімназії міститься в будинку давньої моска. бурен і має відповідне приміщення.

Чортків, 18. січня 1928 р.

В. Петриневич.

Олександр Носалевич.

Великі успіхи українського артиста у Вісбадені.

Наш славний оперний співак Олександр Носалевич, що був довгі роки окрасою і гордістю народної опери у Відні, в якій зобразив заслужені лаври по кожнім своїм виступі і де строга музична критика не находила слів похвали й захоплення для його тубального басового голосу, — співає тепер у вісбаденській опері, в якій є справжньою зіркою і дійсно першим мистцем. По за оперою Ол. Носалевич виступає часто і в концертній сазі. З одного такого його недавнього виступу попали в наші руки витинки з вісбаденських газет, в яких дозволимо собі дещо навести до відома наших читачів.

Так „Rheinische Volkszeitung“ з 6.XII. 1927 пише про виступ Носалевича на концерті з попереднього дня (5. XII): „Носалевич співав на концерті арії і пісень разом з Габріелем Енглертом. Акомпаніював їм нікчемно й чутило Йосиф Розеншток. Обидва співаки були за могутні на сцену „Кургауз-у“, в якій відбувався їх концерт. Обидва вони — члени нашого державного театру, є надто знаці, щоб про них ближче розпитуватися. Виста не зазначити, що вони викликали своїми аріями й піснями якнайкращий настрій, що, на жаль, був перерваний надто часто непогодою аплавзом. Жадна й ентузіастична публіка перемінювалася в таке захоплення, що воно аж перешкоджало, не даючи вилитися знові співаками теорам в душах присутніх. Але ця непогамовна слухачів говорить найкраще про те велике призначення, яке здобули собі вчорашнього вечора обидва виконавці. Вагаючи треба сказати, що вечір цей був одним великим триумфом О. Носалевича й Габрієля Енглерта, які силою і барвою своїх голосів просто похитали цілу сцену. Не диво, що сильно обсаджена сцена не знала кінця й міри в овації для своїх любимців. Обидва їх обидвано цвітали й засипано оплесками в подяку за прегарний вечір“.

У другім вісбаденським органі „Wiesb. Baderblatt“ з 6. грудня м. р. читаємо між інш.: „В сазі „Кургауз-у“ відбувся в понеділок вечір пісень та арій, що у всіх своїх точках випав знаменито. Це очевидно арозуміло, коли зважити, що в великим смаком зложену програму виконали такі наші улюблені місцеві артисти, як Олександр Носалевич (бас) і Габрієль Енглерт (сопран)“. Описав рецензент розбирає подробицю цілу програму і стверджує, що багата чути, тон фразування і загальні ціла музична культура Носалевича виконавця того вечора в найкращому світі. Концерт за-

кінчили обидва артисти відпіванням кількох відомих дуетів Брамса, викликавши невичайно глибоке враження у всіх присутніх. Вдячні слухачі не шадили їм ураганих оплесків і коштовних дарунків а цвітів.

Висно. Наведемо ще голос „Wiesb. Fremdenblatt-у“ з 16. грудня про той самий концерт. Читаємо в цьому органі в рецензії Ганельсона: „Хто не був на цьому концерті, того треба жалувати: він дарував нам кілька тих рідких годин найглибшого щастя, які зостають уся горять життя. Трох наших найліпших вісбаденських артистів алуційлося, аби поспішили великим майстром німецької пісні: Шубертові, Вольфові, Брамсові і Малерові, а вчасі також Ріхардові Штраусові, який як композитор пісень очевидно сюди не належить. Олександр Носалевич і Габрієль Енглерт освітили найкращі вишні і дали досконалий вираз і вітлення тієї музичної і поетичної матерії, яку вони взяли до своєї програми. Йосиф Розеншток акомпаніював знаменито на фортеп'яні. Вдячність публіки отряса сцену і вилилася в численні китині й вінки, якими артистів засипано. Після повторення одного з найцінніших дуетів Брамса „Da unten im Tale“ душевна емоція заблестіла сльозами в кожному оці — і це було для артистів певно найкращою сатисфакцією“.

З цих коротких витягів український читач бачить найкраще, як високо цінять голос і загальні музичну культуру нашого Носалевича німецькі рецензенти. При цьому варто ще підкреснути, що наш славний земляк ніколи не відмовлявся від виступів на українських концертах (прим. у Відні), куди приїждив спеціально не раз аж з Німеччини. Що більше — уважав для себе за найбільшу приємність і за велике щастя співати на українських концертах і для української публіки, як сам не раз про це агадував. Якій жаль, що такий великий співак і артист примушений ціле життя співати на чужині! Чи дочекаємося ще того, щоб Носалевич співав в українській опері і по українськи? Чи наші українські опери в Києві, Харкові чи Одесі не могли б заангажувати Ол. Носалевича до себе хочби на гостинні виступи?

І. Н.

Новий військовий закон.

„Дієвий Закон“ з 18. січня ц. р. підписав розпорядок президента держави з дня 11. січня ц. р. у справі зміни і доповнень деяких постанов закону з 23. травня 1924. р. про загальний обов'язок військової служби. Дотеперішній заголовок закону: „Про заг. обов'язок військової служби“ змінено і він звучить: „Закон про заг. військовий обов'язок“.

Час військової служби продовжено у воєнній маринарії з двох літ до двох літ і трьох місяців. Обов'язкові військової служби підлягають у резерві рядовики до кінця 40. року життя, офіцери до 60. року життя, рядовики в заг. ополченні до 60 року життя, офіцери до 60 р. життя.

До осіб, обов'язаних до військової служби, які виключилися чинною участю в праці військового призовування, приналежать військовий служби. Відносно з уст. 7. ті особи, які не могли доказати чужого громадянства і сповняли заг. військовий обов'язок, служачи чинно бодал 5 місяців, повинні на свою просьбу дістати польське громадянство, навіть коли не сповняли умови, передбачених в уст. 8. поз. 2. закону з 1. 4. а дня 20. січня 1920. р. про громадянство польської держави.

У розділі про власті, які покликають до військової служби, зміни в зв'язі з новим законом про адм. політ враху, а саме, що адміністраційну владу І. інстанції заступлено висловом: „повітова влада заг. адміністрації“. Слова „адм. влада II. ін-

БЛІВНИЦЮ недокровність уст нас, діла змінино ючо, віджигляючо, побуджує апетит, неопіненій серед-ик для реконвалесцентів

М-ра Кившторфського, нині хіміко-зализне на єспанській мові. До бабуть у всіх антиках і дроугеріях. Ціна за фл. 425 зод., пів 240. У власних інтересах жидати виразно М-ра Кившторфського нині хіміко-зализне. Laboratorium chem.-farm. Mr. M. Krzysztofowski Tarnów, 1927

станції“ заступлено висловом: „повітова влада заг. адміністрації“ „адм. влада“ — висловом „влада заг. адміністрації“.

Уст. 15. постановили консуларні побороти комісії і розізнавчі комісії для польських громадян, що живуть за кордоном.

Дотеперішній постанову про покриття вилатків, зв'язаних з бривкою, а близьку міст-ства внутр. справ, змінено, а саме вилатки ці зобов'язані покривати тепер відповідні комунальні і самоврадіні селки.

Найважливіші зміни зайшли в розділі про скорочення і відложення військової служби. Дотеперішній скорочений пісторовічний час військової служби триватиме тепер шдовше, як 15 місяців і відбуватиметься принципіально в однім речинні безпереривно. Однак в разі потреби мініотр військ-справ може устійвити інший спосіб виконання цієї служби. Відложення речинні чинної військової служби прислугує учинням останньої класи середніх загально-образовувачих шкіл, учительських семінаріє, фахових шкіл, академічних краєвих і закордонних шкіл, признаних державою. Однак це відложення прислугує учинням тільки до 23. року життя, а не, як передше, до 23, академічним студентам до 23 року життя (передше до 26), студентам теології іресповідань, признаних державою, до 26. р. життя (передше теж до 26-го). Продовження того відложення для студентів акад-шкіл може послідувати лише в залежності від потреб військ на основі виключення розпорядку, але найдалі до 26 р. життя.

Розпорядок увійшов у життя з дня оголошення із обов'язуючою силою від 1. травня 1928 р. Від цього речинні тратить обов'язуючу силу всі приписи, суперечні з ним розпорядком.

Виборчий рух. винники.

Дня 22. грудня м. р. відбулася в сазі „Просвіти“ у Винниках нарада мужів довіря УНДО-ня громад виницького судового округу. З причини заспаних доріг явилися делегати тільки з поблизьких громад Отворня. Зараду місцевий адвокат д-р Е. Шуровський, а проводив зборам о. Петро Пилипещ, парох з Підборця. Політичний реферат виголосив голова Повіт. Нар. Комітету п. Іван Ліщинський зі Львова. Покликало до життя Виборчий Комітет, зложений з вісних осіб з д-ром Шуровським на чолі. Цей Комітет скличе ще раз злад членів громадських партійних комітетів судового виницького округу для належної підготовки соймових виборів.

ЛЮБАЧІВ.

Дня 29. грудня м. р. відбувся в сазі філії Т-ва „Просвіта“ в Любачеві злад мужів довіря УНДО-ня любачівського повіту. Такого величавого українського зладу Любачів ще не бачив. Явився 275 делегатів, які заступали собою 52 громад повіту (на всіх 66). Наряди отворня голова Повіт. Нар. Комітету д-р Стелан Ардан адвокат в Любачеві. До президії зладу ябрано: о. А. Козенку, пароху з Подишини, п. Ст. Мадича, мішанина з Олешини і студ. Б. Кузьмичового з Молодеча. Д-р Ст. Ардан подав звіт а діяльності Повіт. Нар. Комітету в Любачеві в часі передавання виборів до громадських рад. Делегат Центрального Комітету п. Іван Ліщинський зі Львова виголосив реферат про політичне положення українського народу і про соймові вибори. Д-р Ардан подав важливі пояснення соймової виборчої ординації. В оживленій дискусії збирали голос громадяни: Гриць Кузьм. студ. Нен. о. Шерстילו, Сухий, Іван Гузь, Мих. Литовинський, Вахилин і Комар. Порухували вони між інш. шкіляну для неас діяльність ворожих партій повіті, неробство частини нашої міської і сільської інтелігенції, фарисейську поведінку польської інтелігенції, що то проти Національного Об'єднання підтримує не лише ханбога і т. за „українських монархістів“.

— Сагова веселка. В Бельгії та Англії відбулися короткі підземельні тремтіння. — Чемберлін у своїй дитинстві сівши побив свій попередній рекорд довжини лету, але не досяг останнього підземельного: 52 години і 40 хв. — Канаблан як психолог бажання виступив у найбільшій шаховій змаганні проти свого переможця Альохіна. — Американи в Антверпені повідомляють свій уряд, що до Америки вивозять щороку контрабандою діамантів на 50 міль. дол. і що боротьба із цим урядовими способами неможлива.

3 театру.

ЗДОБУВАЮЧА БОГІНЯ

комедія в 3-х діях П. Бахінца.
В міському великому театрі виставили в середу комедію німецького письменника Бахінца, яка не являється надто великим літературним надбанням, але за те може подобатися публіці самим своїм сюжетом.

Досі бачили ми на сцені причайно адолюкити мужики. В даному випадку справа маєтися напівкомі. Тут жінка, срітної слави акторка Гаррієт Мафалда, едморалізована своїми головобружками едентичними успіхами, а ще більше алораторами, займається адолюванням мужики.

Один такий епізод „адолювання“ перетілює через маленьку станцію гарного, але неамітного, провінціального мужики, що має літературні аспірації, та мріє про те, як стати великим драматургом. Бачимо саме в цій комедії. Цілий другий акт — це едарафіоновані аспекти „богін“ адолюти романтичного Тубедолада протамом кількох тодних побуту на станції. Одне це всі ті П. пародії, від розбавлення починаючи і на північкінчаючи, не відступає, бо романтичний „драматург“ замість нагого тіла, Мафалда, бачить у ній богиню сплени, що поможє його кар'єрі драматурга. Обое розгартуються. Мафалда не адолює Тубедолада, а він не досягає своєї мети, щоб при допомозі „богін“ вивести на сцену свою драму „Влаштування діле“. В третьому акті бо розгартування має всі дані скінчитися наліт трагічно, але тут рафінована „богиня“ дає собі раду в розв'язанні романтиком і доводить ситуацію до коміки.

Гра артистів бездоганна.

Зі спорту.

Перед Надзвичайними Загальними Зборами Спорт. Т-ва „Україна“.

3 неділю 22. н. м. в год. 10. рано відбудуться в залі Ахметічного Дому Надзвичайні Загальні Збори Спорт. Товариства „Україна“. Тому, що поза вибором якого виділу на цих зборах повинна дефінітивно рішитися справа, чи „Україні“ приступити до ПЗІН. чи ні, запрошується всіх, кому розвиток українського спорту лежить на серці, а передовсім наше старше громадянство, являється численно на ці збори і сказати своє авторитетне слово. Треба надіятися, що й наша найвища спортова маг стратура, „Український Спортовий Союз“ вишле свого представника, котрий вкаже нам напрямки, по яких повинно в будучині піти наше спортове життя. На збори повинні прийти також всі ті, які, ухвалюючи від вської праці, своїми демагогічними вигукми тільки адолюють інших і тим самим пивечать усі заші адолютки й досягнення в спортовій ділянці.

Нові книжки і видання.

КНИЖКИ:

Дмитро Николишин: „САМСОН“. Передмова І. Гаврилюка. Коломия 1928. Видання спілки „Дружність“.

ЖУРНАЛИ:

„РОЗБУДОВА НАШІ“, орган проводу українських націоналістів. Рік I. Ч. I. за січень 1928. Виходить у Празі. Зміст: Загальні почини; П. Липовець; 22. січня; В. М.; По конференції; Дм. Андриєвський: Наша позиція; М. Сибірський: Соборність психологія та політика — основа націоналізму; П. Кожевніков: Корейці; Е. Коновалов: Причини до історії ролі Січових Стрільців в українській революції; Офіційна частина; З діяльності організації; Хроніка.

„НИВА“, часопис присвячений церковним і суспільним справам. Рік XXII. Ч. 12. за грудень 1927 р. Львів. Зміст: Звід наших архієреїв; о. д-р І. Костельник: Спір про епікопату; о. Осип Кучук: Про священну емеритуру; о. Д. Д. Сидоровський: Церковний календар; о. А. Ковальський: Митрополит Андрей між нинішніми поглядами; Учасники: Ювлей о. Митрата Бачинського Ад.; Марія Бедрило: Народний пісня і наше духовенство; Нові книжки; Веселка; Прологид.

„ДУХОВНИЙ СІЯЧ“, церковно-народний ілюстрований часопис, присвячений справам православної церкви. Ч. I. 2. 3 за січень 1928 р. Рік вид. 2. Виходить у Варшаві.

„ЛІТОПИС УКРАЇНСЬКОГО ДРУКУ“ орган державної бібліографії УСРР. Рік видання 4-й. Ч. 51. 9 днів 24. грудня 1927.

„УКРАЇНСЬКИЙ ПІВАЛІД“, неперіодичний орган українських півалідів на еміграції. Рік вид. IV. Ч. 5. 3 січня 1928. Виходить у Каліні.

„СОКІЛЬСЬКА ВІСТІ“, орган українського сокіліства. Річник I. Число I. Львів, січень 1928. Видав Руханков Тодариство „Сокіл-Батько“ у Львові.

„ВОЛЬНОЕ КАЗАЧЕСТВО“ (Вільне Козацтво), двухнедельний журнал літературний і політичний. Виходить 10-ого і 25-ого числа кожного місяця під редакцією І. А. Вилого і М. Ф. Фролова. Год издания второй. Прага. Ч. 3.

„Przegląd Polityczny“, czasopismo poświęcone zagadnieniom polityki zagranicznej Warszawa Listopad 1927. Treść: T. Marwicki: Indie na drodze zmian konstytucyjnych; J. Potocki: Afganistan na przełomie; Marjan Usdowski: Treśćat sowieckoperski na tle polityki Sowietów i państw mahometaniskich; W. Filipo: Zagadnienie Pacyfiku; Saint-Brice: Co myślał we Francji przesłaości planu Dawesa.

Revue Internationale des Institutions Economiques et Sociales. Publication mensuelle Rome 1927. XVIII. Année Octobre. Nro 9.

„СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР“, орган Крайового Товариства господарського „Сільський Господар“ ч. 2 з дня 18. січня 1928. Зміст: Раціональний збут — зумиття ба. роботу; Менше сіяти — більше збирати; Різнити вистави в Чикаго; Пшеничне питання; Дещо про вално; Живлення дітних коров зимою; Кілька уваг о годівлі свиней; Непідійдність овочевих дерев; Гомовні правила плекання садонини; Уставлення кирату та догляд підчас праці; Висліди пробів з потасовою сіллю; Вісти з „Сільського Господаря“; Філія Стрий; Філія Косів; Добрі ради: Годовання телят; Чи сіл потрібна худоба; Кров як пожива для рослин; Півзавання свійих нень; Забезпечення вікон на зиму; Практичний стиль; Господарський порадник: Забезпечення деревей від заців; Зворот за контрактівної кружалки; Насадоні ялія расової птиці; Зліпшення конюшини; Насіння капусты; Управа чеснику і дібулі; Притинання корони в яліини; Штучні гної на сіножать; Винаем поля під цукрої бураки.

† Посмертні згадки.

Володимир Дригич довголітній співпрацівник фірми „А. Бачевський“, помер по відбутті операції в важких терпіннях сьогодні вночі. Померши ізза своїх великих прикмет як душевних так і свого характеру, тишиться великою повагою у купельних кругах а був алюблений і шенний своїми настоятелями і товаришами ізза високих своїх товаришських прикмет. Передчасна його смерть викликала в кругах найстарших його співробітників та знайомих співчуття глибокого смутку та жалю тому, що відішов у вічність хрустальний характер і незломний працьовник як торговель. Честь пам'яті помершого чоловіка і горожанина м. Львова. Вічна йому пам'яті!

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабісевича:

Копичинці:

22. I. „Шумі Маріца“.

До театру заангажовані відомі артисти театру М. К. Сидоровського і Державного театру в Ужгороді Ва. Чутай і О. Левітський. Декорації і костюми до постановки відомої опери „Галька“ виконані і театр з днем 10. I. відновляє її на українській сцені. 2-2

Товариство „Українська Захоронка“ у Львові улаштує для „малых дітєв“ до 10 літ дня 3. лютого 1928 в год. 4-тій пополуни в залі Української Бесіди вул. Рутівського 22 костюмову забаву з ржними несподіванками. Приходить дітєв — забавитесь гарно. — Виділ. 1-2

Кооператива „Український Театр“ та її театральна Дружина повідомляють отрим, що чистий дохід з Маланчин-Вечора в сумі 744/44 зод. передано до розділу артистам театру. Всім, що померли в улаштування цього вечора а з окрема в улаштування буфету та „Ділові“ за безкористне поміщення всіх оповісток і анонсів — кооператива „Український Театр“ і її театральна Дружина складають отрим свою шкуру і глибоку подяку. 1323

3. галійні Збори філії „Союза Укованів“ в Геріополі відбудуться дня 5-го лютого в год. 4-50 пополу. в льокані Новитового Союзу Кооператива вулиця Мікевича. Порядок нарад звичайний. — За Виділ. філії С. У. А. Кооператива. 1329

Зі Спорт. Т-ва „Україна“. Надзвичайні Збори Спорт. Т-ва „Україна“ в будучині в неаділю дня 22. с-ни 1928 в год. 10-й неседаю. в залі Акад. Дому при вул. Сунієвського 4. 21 а так в порядкум нарад: 1) Отво. снви Збори, 2) Відання протоколу з останніх Заг. Зборів, 3) Уступлення Виділу і вибір нового, 4) Висіли і заціти. — Євген Чухман, заст. голова; Іван Гаврилюк, секретар.

ДОКТОР медичний 27-літ матеріально забезпечений, ожениється з панною або бездітною вдовою в відповідній віці і з вищою або середньою освітою. Більший посаг не конче вимагається. Справу тратую поважно. Неаноніми просить слати до Редакції „Діла“ під „До 1. березня 1928“.

КОМНАТИ по можливості немебьовані, пошукую бездітне подружжя. Згодшення з поданням умовин до Адм. „Діла“ під „Інж. Г.“ 1328

ДРІБНІ ОГолошення.

ГОДИНИК Ваш буде найліпше направлений в найбільшій годинничарській роботі Івана Залатейського, Львів, пл. Марійська 3. — З провінції просимо репарації прислати поштою. — Старомодні дамські годинники перероблюємо на ручні. 3-6 54-7

ОРХЕСТРУ першорядну, знаму з українських танців і вечерниць салюнову також Jazz-Band під управою Бухшованого. Ціни умірковані. Адрес: Володимир Бухшованый, Львів вул. Копцова ч. 2. 1327

ТОРГОВЕЛЬНІ курси Й. Гірш-шпрунга, Личаківська 34 приймає вписи на новий 5-ти місячний курс торговельний. Писання на п. шанах. Стенографія. Початок науки 1. лютого. 1-3

МЕДАГОГ б. професор гімназії, досвідний, енергійний шукає лекції. Н. Гута Ослани бл. п. Делятин. 1-3

ШКІРИ на футра з диких і домашніх звірят приймає до виправи і фарбування, рівнож з оленів і серн на ірху або замш, ек також купує. Візрієвий варстат білошкірничий Львів, Янівська 31. 1319

ВИПАДАЄ Вам волосся, маєте лисину спшіть з висидкою до аналізи кількох своїх волосків, зяйки по безінтересовім розслідуваннях в на бажання дошліть препарат Epiderm на порт або Охудат до фарбування волосся на кожду травну барву о прирощам поліску за послплатою. Інж. хем. Кіндія С. Львів Янівська 31. 1318

ОГолошення.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціаліст недуг легнів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, ГОРОДЕЦЬКА 40.

1038 Перевіщення Рентгеном 10-24

Дентист Б. ЛЬОКЕР

у Станиславові вул. С. б єського 14

Спеціаліст в золотих і білих коронках. Штучні зуби без піднебіння американою системою. Пациєнтів в провінції полаго-1271 джується до 24 годин. 3-7

Громада РИБНИК повіт Дрогобич

постановила віддати під державу половину громадської пасовиської на експлуатацію ропп.

Найнищі ліцензійні услія:

Ричалтово зол. 6000—, 6%, брутто, 40 сот. сжжене. І річний термін верчення з проль нгитого за р. чною доплатою зол 1.200—.

Оферти треба вносити до 31.1. 1928, а ліцензійний час визначується на день 1. лютого п. р. год. 14. в полудне в громаді Рибнику. 1-1

ХЛОПЦІ з до науки прийме зразковий вярстат гарбарсько-білошкірний, Львів ул. Янівська 31. 1317

КУПЛЮ середне газдієво елементарно поле і лс в парцеляційний спосіб. Згодшення слати: Михайло Слюсар, Бунина п. Яворів. 1316

ПРОДАМ дво-

поверхову камешню без посередника, вільно мешкання 3 комнати і кухня — відомість у сторожку, Богуславського 14. 3-3

Одиноким серванником проти катару, хрипки, надуг віддихових доріг

„GLAZIAL“

Хто раз еспробує, етіне еталим відборцем.

Сотки признань.

ОДИНОКИЙ ВИРІВНИК:

Й, ПАСТЕРНАК

БЕЛЬСКО — ШЛЕСЬК.

З огляду на наслідкування, прошу уважати на 132) Іправ. Стереж. назву „GLAZIAL“.

СВІЧКА

ВАЗЕЛІНА ШМІР

ІНЖ. КОСТЬ КОТЕЦЬКИЙ І С-НА

Львів 16, біля Кульпарківська 9.

Меблі на рати і за готівку без вишкіли п. н. також великий вибір танцювальних меблів найдешевше в „Доротеум“ Льва Сапига 34, тел. 15-01. 1249 3-4

КОМПЛЕТ з ХІНСЬКОГО СРІВЛА

24 ШТУК

(бложок, 6 вилоч, 6 ножів і 6 ложочок)

1312 за зол. 24 50 2-4

тільки у вирівнінці

С. А. Ропшіц Львів 18

СІКСТУСЬКА 10

Подяка.

Церковна Рада парохіяльна в Калущі складає сердечну подяку п. Іванові Чмелеві різбареві в Болехові за артистично виконану роботу „Іконостас“ в нашій церкві і поручає його свяществу в Архієпархії. — За церк. Рад парох. о. Волод. Гисогський парох, Василь Діозшак, Петро Добрянський члени парохальної ради. 1290 3-5

ПОДЯКА.

Не маючи іншого способу подякувати Високоповажаній Памі АННІ ЛОПАТИНСЬКІЙ з Косова за безкорисне вилічення мене зі скоротечної чахотки, отрим прилюдно висловлюю найщирішу подяку.

Олена Галицька

Косів коло Коломиї.

Подяка.

Високопреподобному Духовенству, ВП. Учителству і всім, що взяли участь в похороні бл. п. Найдорожшого Мужа і Батька Володимира Напурка, і Вп. проф. Саварини та Вп. проф. Бурковича за ширі слова потли — складають найщирішу подяку жєна і діти.

Найбільша в краю фабрика дзвонів

Братів ФЕЛЬДМАНІХ

в Калущі, вул. Спаська ч. 14.

в Перемишлі, вул. Красинського ч. 63.

вдїнає на замовлення дзвони гармонійні і поодинокі, а постійно удержує на складі заши 200 штук готових дзвонів у вазі від 10 до 600 кг.

Ціни приступні — сплата ратани.

ДІМ ГЛИНЬСЬКИХ КИЛИМІВ

Головний склад у Львові пл. св. Духа

Оля відеської каварни, не змінив свого льоканю і поручається дальшє ласкавий клієнтелі.